

DAGNY JOENSEN
ALVUR HARALDSEN

Tað er minni enn so altíð ein vansi, at ungfolk nýðast burtur í onnur lond at búgva. Tað er 29 ára gamla Hansina Iversen í Havn dømi um.

Hon fór blaðung til Reykjavíkar at arbeiða á Tjóðleikhúsinum, har ætlanin var at fáa útbúgving innan pallsmíð, búnar og scenografi.

Lærutiðin var sett til tvey ár, men tá eina árið varð farið, var verkstaðurin í leikhúsinum stongt fyri eitt ár, av tí at tað skuldi umvælast.

Hansina Iversen kendi seg væl í Íslandi, og søkti tí um upptøku á Myndlistaskúlanum. Har var hon í fyra ár, samstundis sum hon arbeiðði á Tjóðleikhúsinum í frittíðini.

Síðani gekk leiðin til Helsingfors í Finnlandi. Føroyska listakvinnan varð upptikin á Listaakademinum sum gestanæmingur.

Um hetta mundið varð lestrarskipanin broytt, og møguleiki var fyri at taka B.A. of fine arts og víðari útbúgving til M.A. Hansina Iversen gjørdi av at fara undir hesar útbúgvingar.

I vetur verður hon liðug at lesa, og tá hevur hon í sjei ár verið undir útbúgving, við myndlist sum sergrein.

Málar ikki landslagsmyndir

- Eg máli ikki landslagsmyndir ella bygdaumhvørvi. Tað er meira talan um livandi list, sum sprettur innanfrá, eitt nú við at lýsa eina støðu tú ert í, ella huga-lag og kenslur, sum tú fært tekur úr minninumog flytir á løriftið, sigur Hansina Iversen, sum heldur tað vera torført at greiða frá sínum listaarbeiði, av tí at so nógvar „ismur“ eru knýttar at listini.

- Tað eru listaummæljarar sum finna „ismurnar“ fram. Teir vilja helst seta listafólk í bás. Um eg skal greiða nærri frá mínum arbeiði, so er tað í lötuni mest merkt av tí tey kalla „konseptlist“.

Eg arbeiði t.d. við teksti ella øðrum listaverki, sum gevur mær hugskot at skapa eina mynd. Hetta kann vera evni sum setur spurnartekn við politiskt ella samfelagsligt mál, sum upptekur meg í lötuni, sigur Hansina Iversen.

- Hvi fór tú júst til Finnlands?

- Tað var m.a. fyri at forvitniast, men eisini fyri at læra og frætta um list úti í heimi. Nú eru tíðirnar í Finnlandi ógvuliga vánaligar, men tá eg kom til Helsingfors vóru góðir arbeiðsmøguleikar, men nú er framtíðin meira óviss, sigur Hansina Iversen, sum kundi hugsað sær at verið verandi í Finnlandi.

- Eg dugi ikki so væl finska málið, og um eg skal fáa starv sum gestalærari á universiteti ella hægri skúlum, so verður tað í svensk talandi skúla. Tað er neyðugt at

Hansina Iversen, listakvinna:

Listafólk í øllum londum hugsa eins

- Hóast eg ikki búgvi í Føroyum, so ber listarlíga arbeiði mítt dám av, at eg eri føroyingur. Tað er eingin vansi, tí upprunaliga haldi eg, at listafólk allastaðni hugsa eins, sigur listakvinnan, sum í vetur tekur MA of fine arts prógv í Helsingfors

hava arbeiði við síðuna av, um eg skal arbeiða sum listakvinna. Tað gera øll listafólk í Finnlandi. Teir eru ógvuliga tjóðskaparsinnaðir, og teir taka sínar landsmenn fram um útlendingar. Tað gerast ein vansi

hjá mær.

- Nú havi eg verið „á ferð“ so leingi, at tað er neyðugt hjá mær at búsetast og fáa fastari tilknýti í einum stað.

- Kundi tú ikki hugsað tær at komið heim aftur?

- Eg kundi hugsa mær tað,

serliga tí eg sakni familjuna, og eisini títað virkar so ørkymlandi bert at koma heim nakrar vikur.

- Eg haldi tað kortini vera ov avbyrgt hjá listafólki at búgva í Føroyum, men eisini er so nógv eg vil vita og

læra meir um list í øðrum londum. Tað nýðist eg nú at taka støðu til.

- Eg havi eisini fingið nógvar góðar vinir og ferðist í einum listaligum umhvørvi, sum eg havi nýtt nógva orku at læra at kenna

og staðfesta meg í. Tað kann eg ikki fara frá aftur, sigur Hansina Iversen, sum dámar finnar væl. Teir hava á ein hátt sama verumáta sum føroyingar.

Hóast Hansina Iversen í sínum gerandisdegi ferðast í altjóða umhvørvi, sum finnar ikki kenna seg so væl í, hava teir tikið føroyingir til sín.

- Eg skilji teirra verumáta, og tað hevur helst gjørt, at eg havi fingið so nógvar og góðar vinir har.

Finnar hava verið ógvuliga avbyrgdir, og teir eru ótryggir í samveru við útlendingar. Teir hava ikki sum vit eina síðvenju, sum si-ur teimum, hvussu teir skulu føra seg fram, og eru rættiliga óskipaðir í sínum verumáta í sosialu samveruni við øðrum fólkaløgum.

- Er tað neyðugt at útbúgva seg í sjei ár fyri at mála ein málning?

- Tú lærir so leingi sum tú livir, sigur Hansina skemtandi.

- Eg kundi hugsað mær at gingið í skúla alt lívið. Tað er so hugaligt at lesa og læra um tað, sum hevur tít størsta áhuga í lívinum. Tú livir og virkar í listarlíggum trygnum umhvørvi, fært arbeiðshóli og umstøður til bert at savna teg um arbeiðið.

- Einaferð ert tú komin til, at tú skal taka avbjóðingarnar, og hartil eri eg komin.

Ein liviháttur

- Hvi hevur tú valt at arbeiða sum listakvinna?

- Tað er ikki nakað tilvitað val. Eg havi altíð fingist við listaarbeiði, í fyrstuni sum ítriv, og seinni við einari hugnaligari mynd av, at standa og hugna tær við eini mynd.

- So hvørt sum eg eri komin gjøgnum útbúgvingarárin, er tað vorðið meira til ein liviháttur, sum eg ikki kann liva fyri uttan.

- Tað er strævið og hart arbeiði allan sólarringin, og tað er ikki bara stuttligt. Tú fært ikki hvíld um tað ikki gongst eftir vild. Einasti háttur at koma víðari er at arbeiða teg burtur úr trupulleikum, og við hvørt kenst tað sum livir tú í einum vakum við listini.

- Onkuntíð hevur tú hug at gevast og blaka alt frá tær. So mikið hugnaligari er tað, tá tað eydnast sigur Hansina Iversen.

- Hvat heldur tú um føroyska list?

- Eg havi einki samband við føroyska listafólk, og havi tí ikki møguleikar at meta um tað, men vit hava kortini sama bakstöði. Hóast eg ikki arbeiði saman við føroyingum í Føroyum, so haldi eg, at vit hugsa eins.

- Tað gera listafólk allastaðni, tí tað liggur í listaarbeiðinum, at vit eru opin fyri øllum, sigur Hansina Iversen, sum júst hevur fingið egnu verkstað í Helsingfors, og gleið seg at fara til verka.